

maalet om Fortsættelseskolernes Arbejde eller deres Stilling til hverandre eller til noget Andet. Jeg har ikke brevet det ind paa Spørgsmaalet om Fortsættelseskololer, men jeg siger, at det er Skoler, man paa ingen mulig Maade kan Andet end anerkjende fuldt ud for at være Højskoler, og der er flere af dem, der vilde komme til at lide betydeligt, dersom man nu sætter Aldersgrænsen for dem, der maa regnes med som Mars-elever, 3 Aar op, nemlig fra det 15de til det 18de Aar, og det er det, man gjør. Det er det, jeg har paapeget det Uheldige i. Om man saa vil tage med op Spørgsmaalet om Realskoler, Fortsættelseskololer, Almuekololevæsenets Ordning, om fattige og om rige Børn osv., naa ja, det kunne ærede Medlemmer gjøre, som de har lyst til, men det Vædringsforslag, som jeg tilligemed 15 andre Medlemmer har stillet, indbyder ikke til hele denne store Turnering. Det gaar ud paa en simpel Retfærdighedshandling, og jeg tror, at de fleste af Forslagsstillerne gjerne vilde have været med til at sætte Aldersgrænsen ned til det 16de Aar; thi man faar slet ikke Grændsen mellem Fortsættelseskololer og Højskoler til at flyde ud ved at gjøre det. Jeg fastholder derfor mit Forslag. Der er jo vel ikke saa stor Udsigt for Lovens Gjennemførelse i det Hele taget, enten det kommer til at staa der eller ikke, saa jeg tager denne Sag temmelig rolig og kan, idet jeg anbefaler ærede Medlemmer at stemme paa Forslaget, gjøre det med de æsthetiske Ord paa Læben: „Gaar'en, saa gaar'en, gaar'en ikke — naa, hvad saa?“

S. Sørensen: Jeg synes ikke, der er meget Nytt at fremdrage om denne Sag, og der er egentlig kun et Punkt, jeg efter Gyve vil tillade mig at fremstille for det høie Thing. Man skal jo lære, saa længe man lever, siger man, men man skal selvfølgelig ikke gaa i Skole alle Dage. Livet er imidlertid ogsaa en Skole og vel, naar det kommer til Stykket, den allerbedste. Jeg mener derfor, det er heldigt, naar unge Mennesker ere konfirmerede og altsaa ere slupne ud af Almuekololen; at de da faae Lov til at komme lidt ud i Livet og se sig om. Der kan det hændes, at de kunne lære Et eller Andet, som de kunne have godt af, før de igjen skulle sætte sig ned paa Skolebænken. Der bliver der-

ved en Afvejning af at lære i Skolen og at lære ude i Livet, saa at baade de rent theoretiske Kundskaber og den praktiske Erfaring, om jeg saa maa sige, kunne komme til at gaa Haand i Haand og støtte hinanden til en samlet og heldig Udvikling. Men hvad der for mig er det Væsentligste, naar jeg skulde tillade mig at foreslaa, at man statter den ærede Ordførers Forslag, er dette, at jo længere vi gaa op i Alderen, jo ældre Folk ere, naar de ønske at komme paa Højskolerne, desto mere Garanti har man for, at det ikke sker, fordi det enten er en Mode-sag for dem, eller fordi de mulig ikke have noget Andet at bestille, men at der er en Lyst og Trang hos dem selv, at der er Noget, der siger til dem, at de skulle se at blive mere uddannede, ikke alene theoretisk, saa at de faae flere Kundskaber, men ogsaa saaledes, at de kunne komme til, om jeg saa maa sige, at faae et mere historisk Syn over Livet, og særlig da det danske Folkeliv. Jeg tror, man har Sikkerhed for, at naar de Folk, der have naaet 18, 20 eller 22 Aars Alderen, melde sig og bede om Understøttelse til at komme paa Fortsættelseskololerne for, gjøre de det virkelig af indre Trang. De ere jo da nemlig i en Alder, hvor de kunne tjene en stor Løn, og det er altsaa et meget større Offer for dem i den Alder end i den yngre. Man har ogsaa Garanti for, at det hverken er Frænders eller Venners eller Forældres Paavirkning, som her gjør sig gjældende, men at det er deres egen indre Drift og Trang, der leder dem, idet de føle, at de have godt af at blive mere udviklede, førend de endelig skulle slaa Bo og selv blive Mand i det Land, de tilhøre. Det var særlig dette, jeg vilde pege paa. Søvrigt kan jeg slutte mig til den ærede Ordfører med Hensyn til, at Aldersgrænsen bliver 18 Aar og ikke, som foreslaaet i Vædringen, 17 Aar. Jeg skulde være meget mere tilbøielig til at gaa op til 20 Aars Alderen, men lad os naae i Gald 18 Aars Alderen. Hermed skal jeg slutte.

Sjmarck: Jeg er bleven noget forundret over den Storm, der er bleven reist om det stillede Vædringsforslag, og navnlig over, at Forhandlingerne ere komne til at dreie sig om Folkehøjskolerne og Fortsættelseskololerne. Jeg kan med min bedste Villie ikke se, at dette Vædringsforslag har